

Митрополит Иринеј: Богословље Светог Јустина Ћелијског је плод његовог литургијског сусрета са Живим Богочовеком Христом

У недељу, 20. октобра 2024. године, у свечаној дворани Гимназије „Јован Јовановић Змај“, Његово Високопреосвештенство Митрополит бачки др Иринеј је одржао прво предавање у оквиру јесењег семестра Школе православне духовности при Црквеној општини новосадској, на тему „Свети Јустин Ћелијски“.

Пре почетка предавања присутнима се обратио протојереј Жељко Латиновић, настојатељ Успенског храма у Новом Саду, који је, у име организатора, заблагодарио Високопреосвећеном Митрополиту бачком др Иринеју што се одазвао позиву да узме учешћа у новом циклусу предавања Школе православне духовности.

Високопреосвећени митрополит Иринеј је на почетку свог обраћања изразио задовољство што је, после дужег временског прекида, настављена пракса одржавања предавања у оквиру Школе православне духовности при Црквеној општини новосадској. Говорећи о личности и делу светог аве Јустина Ћелијског, Високопреосвећени митрополит Иринеј је нагласио да су светитељи живи сведоци Живог Бога, а да је један од њих био и свети отац Јустин. „Његово богословље је било плод његовог живог литургијског сусрета са Живим Богочовеком Христом и он никада није богословствовао само теоретски, књишки, на основу нечега што је научио, него увек управо из унутрашњег дубоког доживљаја, тако да се за његову теологију може с пуним правом рећи да је била опитно, доживљајно и благодатно богословље које извире из сусрета и богозаједништва или чак боговиђења. Молитвеник у њему, свештенослужитељ у њему, литург свакодневни, ревносни, неуморни, рађао је из себе великог богослова Цркве, а у исто време и његово богословље давало му је надахнуће за живи литургијски однос према свему око себе – пре свега, према живим људима. С једне стране, он је у свом молитвеном литургијском подвигу био бескрајно веран Предању Цркве и прописима богослужбеног устава Цркве, типика, а у исто време, кад год је реална духовна потреба то налагала, умео је да одлучује и ствара и сâм, на лицу места, без имало ропског или механичког односа према богослужбеном Предању Цркве, па је тако и сâм био стваралац литургијских текстова, песама и дивних богонадахнутих молитава, које су одмах спонтано улазиле у богослужбену употребу, како у самом његовом манастиру тако и много шире. Важна црта његовог богословља је, по мом утиску, та што код њега сасвим одсуствује наслеђена двосмисленост савременог српског богословља у његовом лутању и колебању између Истока и Запада, тојест између надахнућа траженог и нађеног у светом извору православног свештеног Предања и црпења духовних утицаја из кладенца западног, спекулативног богословља, кладенца, који је, уосталом, већ у Јустиново доба био готово пресушио. О свакој од димензија његове пребогате личности – о догматичару, патрологу, литургичару, агиологу, хришћанском философу, пастиру Цркве, духовнику, проповеднику, беседнику, као и подвижнику и човеку молитве, рекао бих непрестане молитве – могло би се много говорити”, рекао је, поред

осталог, Високопреосвећени Митрополит бачки др Иринеј.

Предавању су присуствовали Епископ мохачки г. Дамаскин, свештеници и ђаци Епархије бачке, као и многобројни верни народ.

th: 0px;

spc.rs